

CHUYÊN CÔNG TÁC CUỐI CÙNG

25 tháng 3, 1975

Chỉ trong vòng mấy ngày mà Đà Nẵng gần như tràn ngập dân di tản từ Huế, Quảng Trị cùng với các Binh Chung TQLC, Bộ Binh thuộc các Sư Đoàn 1, 2, 3 và các đơn vị Địa Phương Quân của các Tỉnh vừa mới mất làm cho Thành Phố gần như hỗn loạn, tin tức chiến sự càng lúc càng thêm bất lợi cho phe ta.

Lệnh cấm quân đã được ban hành sau khi Ban Mê Thuật và Phước Long thất thủ, tôi cảm thấy lo lắng không biết gia đình có còn ở Di Linh hay không vì nghe nói cộng quân đang đánh ở nơi đó, tôi mò về Đà Nẵng để hỏi thăm tin tức từ người chị dâu. Khi qua bến phà thì bị mấy chàng Quân Cảnh chặn lại, tôi đã xuống nước năn nỉ mà vẫn bị khước từ cho nên đành phải tự động xé rào đi qua, mặc cho mấy QC kêu trời và bây giờ đến lượt mấy ông năn nỉ xin dừng để mấy “Ông” thấy là chết tui tôi, tới nước này thì ai thấy cũng chả là vấn đề gì quan trọng vì tin tức của gia đình quan trọng hơn, sorry nghe mấy chú. Sau khi biết gia đình đang trên đường di tản về Sài Gòn tôi cảm thấy an tâm hơn, tiện thể ghé quán Thiên Nga làm một ly cà-phê với mấy đứa bạn đang chờ ở đó.

Vừa về tới đơn vị cũng là lúc có lệnh qua Bộ Chỉ Huy Sở Công Tác họp và nhận kế hoạch của Bộ Tổng Tham Mưu–Nha Kỹ Thuật về việc tái chiếm Huế. Hôm đó tất cả sĩ quan của các Đoàn 11, 71, 72 đều có mặt. Kế hoạch là các Toán của SCT sẽ có nhiệm vụ nhảy xuống những nơi còn phe ta cầm cự giúp họ đánh trở lại, gom những quân nhân của các đơn vị còn kẹt lại, tái trang bị và giúp họ có tinh thần để chiếm lại Cố Đô Huế.

Buổi họp được đặt dưới sự chủ tọa của Đại tá Chỉ Huy Trưởng SCT, Đ/Tá Ngô Xuân Nghị cho biết Bộ TTM sẽ yểm trợ, tiếp tế lương thực, vũ khí, đạn dược, phương tiện di chuyển đầy đủ vì trong cuộc họp có nhiều câu hỏi được đưa ra về những vấn đề đó. Sau lời kêu gọi của Đ/Tá CHT SCT mọi người đều đồng lòng chấp nhận hy sinh để thi hành công tác, không một người từ chối, thật không hổ danh Lôi Hồ.

26 tháng 3, 1975

Đoàn Công Tác 72 đang có 3 Toán hoạt động tại khu vực Đồng Đen nơi có Liên Tỉnh Lộ [LTL] 544 và 545 chạy từ dãy Trường Sơn về đến khu vực Quảng Nam – Đà Nẵng. Đoàn cuối của 2 Liên Tỉnh Lộ này đều nối với Xã Hòa Thanh – Quận Hòa Vang, cuối hai con lộ này có một Đại Đội Địa Phương Quân trấn giữ, 3 Toán của Đoàn 72 đang Công Tác Thăm Sát con lộ 545 gần đèo Mũi Trâu.

Bộ Chỉ Huy Sở Công Tác cho biết tin tình báo từ Quân Đoàn I nhận được là cộng sản Bắc Việt sẽ một mặt trà trộn vào đám dân di tản theo Quốc Lộ 1 tiến vào, một mặt sẽ sử dụng LTL 545 để vận chuyển vũ khí, chiến xa, lương thực và chuyển quân theo con đường này để đánh Đà Nẵng.

Ba toán đang hoạt động trong vùng đã gần đến ngày triệt xuất. Chỉ còn một ngày nữa thôi, tôi được Chỉ Huy Trưởng gọi lên, tương đầu sửa soạn ra Huế chứ giờ này gọi lên là biết sửa soạn đi thôi.

–Chú mày chuẩn bị nắm Toán vào thay cho mấy Toán ngày mai triệt xuất. Tụi nó đi học Dù, phá hoại cho nên thiếu người, đi giùm anh một chuyến, nếu có gì thì sẽ bốc ra ngay, 2 toán kia Thiếu úy Quách Tố Long và Chuẩn úy Nguyễn Trọng Vui sẽ dẫn đi.

–Chuyện nhỏ, đi đâu cũng đi hết, hỏi nào tới giờ chưa biết từ chối mà? (mà từ chối sao được hông đi chỗ này thì cũng phải đi chỗ khác thôi).

Ba toán được lệnh trang bị mìn chống chiến xa, mỗi em một quả để chặn đường tiến quân của CS Bắc Việt. Tôi còn ráng mang theo một dây lựu đạn Mini để lỡ có gì... thì chơi luôn, Lôi Hồ chết bỏ.

Cùng đi chuyến này còn có Thiếu úy Thê và Trung sĩ Trọng sẽ nằm ở đỉnh Đồng Đen làm Relay cho 3 Toán. Chúng tôi đã chuẩn bị để sẵn sàng xâm nhập khi có phương tiện từ phía Không Quân. Trong lúc đó tình trạng của Đà Nẵng càng xáo trộn hơn vì lính tráng và dân chúng tràn ngập phố phường, đã có nghe những vụ cướp bóc xảy ra đây đó. Bên Sơn Trà cũng thấy nhộn nhịp hơn thường lệ, mọi người hồi hả, xe cộ cũng tấp nập khác thường. Sở Công Tác cũng đã phổ biến lệnh di tản thân nhân và gia đình, được loan tải cho mọi quân nhân thuộc SCT và các Đoàn nội đêm hôm nay 26/3.

Bộ Chỉ Huy Tiền Phương của Sư Đoàn Dù và Tiếp Liệu cũng đang lên tàu chuyến chót ở bên Non Nước. Sư Đoàn TQLC từ phía Huế, Quảng Trị đã rút về để thay thế cho Sư Đoàn Dù trám vào những trọng điểm trước đây do SĐ Dù trách nhiệm. Kế hoạch tái chiếm Huế dường như đã bãi bỏ vì không còn lực lượng nào kháng cự với CSBV. Quảng Trị, Quảng Tín cũng đã “di tản chiến thuật”. Riêng trong đơn vị Đoàn Công Tác 72 thì

vẫn bình thường, không thay đổi gì mấy, mọi sinh hoạt vẫn như không có gì xảy ra, chỉ có 3 toán đang chờ đợi xâm nhập và 3 toán đang mong chờ triệt xuất.

Dường như linh tính mách bảo tôi rằng lần này sẽ không bình thường như những lần trước. Trong lòng có chút bất an, với tâm trạng buồn buồn, lo lắng xen lẫn những suy nghĩ mông lung, tôi muốn dzọt về Đà Nẵng để coi tình hình ra sao? Và cũng phải báo cho chị dâu của tôi hay về việc di tản, gia đình chị cũng khá đông, khoảng hơn chục mạng chứ đâu có ít, mà làm sao bây giờ, đang chờ phương tiện để vô vùng mà???

Cũng may là hôm đó không có phương tiện vì họ phải giúp bên TQLC chuyển quân và tiếp tế cho các đơn vị bạn cho nên tôi cũng vù về Đà Nẵng để cho chị hay đăng sửa soạn mà đi. Khi gặp chị rồi mới biết là chị cùng các cháu có vào phi trường để kiểm phương tiện nhưng vì sợ phải chen chúc mà có hai đứa nhỏ thì khó mà lên được máy bay cho nên chị đã bỏ cuộc trở về nhà và chị nói rằng để mai chị vô lại phi trường kiểm phương tiện khác vì chồng chị là Không Quân (bị bắt ở chiến trường Hạ Lào năm 71) cho nên chị có nhiều cơ hội hơn, thôi vậy cũng được.

27 tháng 3, 1975

Cả 3 toán lại tiếp tục ứng chiến. Buổi sáng chậm chậm trôi qua, ngồi trong câu lạc bộ uống cà-phê tán gẫu, tôi ngồi im lặng quan sát các bàn kế bên. Có tên đang kể chuyện mà kèm theo nhiều tiếng “Đan Mạch” liên tục làm tôi bật cười, hình như tay nào cũng vậy nói chuyện phải có tiếng đệm đi kèm mới rôm rả. Ngồi lâu cũng chán, tôi thả bộ qua Ban 3 chơi nhưng đi chưa tới đã nghe tiếng trực thăng xa xa giống như trong rừng mà (lúc) chờ nghe tiếng máy bay để triệt xuất vậy. Tôi đứng chờ thêm chút nữa để coi có phải là họ đến đón mình không? Đúng là hợp đoàn đến đón chúng tôi. Lúc nào cũng 5 chiếc nếu thả 3 toán, vì lần này thả chỗ tương đối an toàn cho nên không có L19 hướng dẫn. Họ đang lượn một vòng để đáp xuống bãi đáp của đơn vị nằm trên lưng chừng núi. Các toán cũng lục tục ra khỏi CLB về chỗ để “trang bị”. Lần này thả điểm an toàn rồi lợi bộ tới mục tiêu cho nên không cần thuyết trình như những lần thả xuống vùng có hỏa lực của địch. Xe chở chúng tôi lên sân bay của Đoàn, mỗi toán leo lên một chiếc như vẫn thường đi, hai chiếc còn lại là Gun Ship đi theo yểm trợ, tôi thầm nghĩ:

“Trong khi các đơn vị khác còn không có phương tiện di chuyển hoặc yểm trợ mà đơn vị mình lại có 5 chiếc để thả toán thì đâu có gì đáng ngại khi phải xâm nhập đang lúc dầu sôi lửa bỏng này? Có gì thì họ cũng bốc mình ra ngay thôi.”

Giờ này cũng đã gần 12 giờ trưa, trời nắng nóng như thiêu như đốt, cái nóng của miền Trung thật khó chịu. Mỗi đứa còn phải vác một cái ba-lô nặng chịch, cộng thêm một dây đeo lưng có 8 bình đồng nước, đạn, lựu đạn, mìn chống chiến xa cộng cây súng nữa là khoảng 1/2 tạ [50kg], khiếp thiết. Lúc leo lên máy bay rồi cũng vẫn phải đeo đầy đủ trên lưng, cho nên ngồi để chân ra ngoài là thoải mái nhất và cũng dễ nhảy xuống dễ dàng.

Tùng chiếc bốc lên khỏi mặt đất rồi từ từ lao xuống phía biển trước mặt lấy trớn cất lên cao hơn cho đến một độ cao nào đó mới “bình phi”. Tiếng động cơ nhỏ hơn một chút, tiếng chém gió của cánh quạt cũng nhẹ hơn khi đã lấy đủ cao độ. Gió bên ngoài thổi mạnh, hai cái ống quần võ liên hồi vô chân làm cho hai chân hơi tê tê. “Hợp đoàn” đang bay về hướng Tây Bắc, phía dưới chỉ còn thấy biển xanh xanh và xa dần, bỏ lại thành phố cùng với những làng mạc dưới kia. Khi bay ngang qua Quốc Lộ 1 nhìn xuống vẫn thấy hàng xe từ phía đèo Hải Vân nối đuôi nhau hướng về Đà Nẵng.

Không nhớ lúc đó tôi đang nghĩ gì mà đến khi nhìn xuống thì đã thấy núi rừng phía dưới rồi. Mọi vật bên dưới giống như vẫn đứng yên một chỗ. Bầu trời quang đãng không một bóng mây. Thường thì mây che khuất đỉnh núi nhưng hôm nay thì đã thấy nó ở đằng xa, từ từ rõ dần, lớn dần. Tự nhiên trong lòng cảm thấy một nỗi buồn khó tả, cái buồn phải xa thành phố, xa cô hàng cà-phê, không biết những ngày sắp đến sẽ ra sao?

Máy bay từ từ giảm tốc độ. Chiếc số 1 chuẩn bị đáp xuống. Toán tôi trên chiếc số 2 cho nên còn phải lượn thêm một vòng nữa mới đáp được vì trên đỉnh núi bãi đáp chỉ vừa cho một chiếc thôi. Các toán triết xuất cũng phải chờ từng chiếc một để đổi tua. Chúng tôi chỉ kịp bắt tay các bạn của toán vừa leo lên chứ không nói gì với nhau được cả vì tiếng ồn của trực thăng và những thằng mới xuống thì bị ù tai cho nên có nói cũng như không. Khi cả 5 chiếc bay đi rồi tôi càng thấy buồn hơn. Cái im lặng của núi cao cùng với cái nóng càng làm tôi khó chịu, chỉ muốn tìm chỗ nghỉ ngơi cho mát mẻ một chút.

Ở trên đỉnh núi này có một Trung Đội thuộc Tiểu Đoàn 14 TQLC đang trấn giữ. Được biết Thiếu úy Hương là Trung đội trưởng cùng với 21 anh em khác đang đóng ở đây thay thế cho một Trung Đội thuộc Sư Đoàn Dù đã rút về phía Nam. Chúng tôi đã làm quen với nhau và được Thiếu úy H cho biết tình hình tại đây rất yên tĩnh. Có một lính của anh đã tự hủy hoại một bàn chân của mình, nhưng không được tản thương và đang bị “giam” trong cái chuồng làm bằng kẽm gai. Anh ta đã quay mặt đi, né tránh ánh nhìn của tôi về phía góc sân nắng chang chang – nơi anh bị giam giữ, tôi bỗng thấy thật chạnh lòng!

Chúng tôi đã trao đổi về tình hình chiến sự, về những đơn vị bạn đóng trong vùng này và điểm đóng “chốt” của trung đội. Cả 3 toán dự tính đêm nay sẽ xuất phát. Chúng tôi trở về hầm của toán Truyền Tin và báo cho Thiếu úy Thế là các toán dự định tối nay sẽ lên đường.

Chiều xuống, mây đang từ từ kéo đến, không khí trở nên dịu mát hơn nhờ những cơn gió trên đỉnh núi cao này. Tiếng pháo của “Vua chiến trường” 175ly từ phía ngoài cầu Nam Ô bắn vào phía trong nghe rõ mồn một. Tiếng nổ của nó vang dội cả núi rừng. Họ đang bắn vô phía Bắc của vị trí chúng tôi đang ở, có lẽ khu vực đường mòn dọc theo sông Cu Đê, tôi vì đã đi khu vực này mấy lần rồi nên tôi có thể định hướng được dễ dàng.

Trời bắt đầu tối dần. Bữa cơm chiều đã xong. Núi rừng xa xa mờ đi vì mây mù nhiều hơn, dưới chân núi chỉ còn một màu xanh đen. Chúng tôi đang ngồi im lặng. Toán của tôi

và toán của Chuẩn úy Vui đã chuẩn bị xong rồi, chờ cho toán của Thiếu úy Long nữa là đi thôi. Tôi định đến chỗ Thiếu úy H để cho biết chúng tôi sẽ xuống núi ngay bây giờ, Thiếu úy hãy cho chốt biết tại tôi sẽ đi ngang để tránh ngộ nhận, nhưng Thiếu úy H cũng vừa đi tới phía tôi hỏi nhỏ rằng:

– Bên các anh có lệnh gì chưa?

Tôi hỏi:

- Lệnh gì?
- Thì lệnh rút ra ngoài?
- Làm sao có chuyện đó cha nội?
- Bên tụi này có lệnh rồi đó!
- Để tui hỏi lại coi sao?

Tôi đến gặp Thiếu úy Thê để hỏi xem ở bên đơn vị mình có lệnh lạc gì không, sao bên bạn đã có lệnh rút mà mình chẳng nghe gì cả? Sau khi liên lạc với Bộ Chỉ Huy Thiếu úy Thê nói là tình hình không có gì nguy hiểm, lệnh của Thiếu tá Chỉ Huy Trưởng là nhiệm vụ vẫn phải thi hành và 3 toán phải đi ngay trong đêm nay. Tôi và 2 toán Trưởng kia bàn với nhau là nếu thật sự họ có lệnh rút thì tại sao mình phải đi? Chẳng lẽ mình đi rồi bỏ lại hai ông “rờ le” ở lại đây một mình? Thôi thì mình nằm lại đêm nay để sáng mai xem tình hình như thế nào rồi sẽ tính.

Đêm đó, tôi và các bạn không ngủ được thẳng giấc, vì từ trong phía đèo Mũi Trâu chạy ngược về dãy Trường Sơn, chúng tôi thấy nhiều ánh đèn xe ản hiện càng lúc càng nhiều thêm. Có lẽ chúng nó đang chuyển quân về phía mình. Chúng tôi lại liên lạc với BCH Đoàn và cũng như lần trước câu trả lời là phải đi để ngăn chặn tụi nó. Trời ơi! Bộ giờ sao chớ? Nó đi xe còn mình lội bộ làm sao mà kịp, ban ngày còn đi không kịp nói gì ban đêm há mấy ông Thần?!?!?! Những ánh đèn vẫn thấp thoáng xa xa rồi lại khuất sau những ngọn núi, và cứ liên tục suốt đêm như thế. Thôi thì đành chờ sáng chớ biết sao bây giờ!?

28 tháng 3, 1975

Sương đêm ướt lạnh, chúng tôi ngồi bàn chuyện phải làm gì nếu TQLC rút. Mọi người đều đồng ý là nếu họ rút thì mình cũng phải lui binh chứ không thể nào làm nhiệm vụ được. Nhâm nhi ly cà-phê buổi sáng mà chẳng ngon lành chút nào. Mình cũng lo là nếu cãi lệnh thì sẽ bị phạt, còn nếu tuân lệnh thì chắc chắn mất xác. Chọn đi các con, dĩ nhiên là thà bị phạt chứ chẳng dại gì mà đem thân làm vật tế thần. Bây giờ chờ sáng rồi tính sau.

Trời đã sáng rồi, cái chốt của quân bạn dưới chân núi đã leo lên tới đỉnh. Chắc chắn họ có lệnh rút thiết rồi. Còn mình thì sao? Đã tới giờ liên lạc mà chẳng nghe ai nói năng gì cả,

thế là thế nào? Có gì thì cũng cho tụi này biết để mà lo liệu chứ? Ngồi chờ tiếp!!! Phe bạn đã đi gài lựu đạn chung quanh hàng rào phòng thủ. Họ dở lều và chuẩn bị quân trang cá nhân sẵn sàng triệt thoái, có lẽ cơm nước xong là họ sẽ cuốn gói. Thời gian trôi qua nặng nề, nắng bắt đầu nóng lên mặc dù bao quanh lưng chừng núi là một lớp mây trắng xóa không thấy phía dưới, giống như mình đang ở trên cảnh tiên vậy. Vẫn không có lệnh lạc tin tức gì từ BCH, chán thiệt!

Trung Đội TQLC sau khi cơm nước xong thì cũng đã trưa rồi, Thiếu úy H đến từ giã và hỏi tụi tôi rằng:

–Mấy anh tính sao, tụi này dzọt trước nghe. Nếu cùng đi thì sẽ có xe đón ở ngoài đồn Địa Phương Quân. Họ sẽ chờ đến 4 giờ sáng. Từ đây ra đó cũng khá xa cho nên nếu mình đi giờ này thì sẽ dư thời gian một chút. Nếu mình đi ra trễ thì không còn phương tiện để về Đà Nẵng đâu, tùy mấy anh thôi.

Tôi nói:

–Nếu mấy anh muốn đi trước thì cứ đi. Tụi này còn chờ lệnh của đơn vị nữa, lỡ có gì thì phiền lắm. Thôi, các bạn đi đi, tụi này ở lại.

Họ đi rồi cả bọn mới thấy buồn. Có một số anh em cần nhằn là tại sao họ đi ra mà mình còn ở đây làm gì chứ? Thật là khó xử! Thôi cứ chờ xem sao.

Chờ hoài mà không thấy động tịnh gì hết, Thiếu úy Thê có báo cho đơn vị biết tình hình là như vậy đó nhưng nghe trả lời là: “Kê họ, các anh cứ ở đó chờ lệnh”. Tôi cũng đinh ninh là nếu có biến chuyển ở đơn vị thì thế nào cũng có trực thăng vào bốc ra ngay thôi. Đà Nẵng còn biết bao nhiêu Lính của các đơn vị làm sao mà mất dễ dàng như vậy được?

Chiều xuống, lồi gạo sảy ra làm tiếp một bụng nhưng trong lòng cứ lo lo, không hiểu tại sao cho đến giờ này không nghe nói năng gì hết, điệu này chắc mình phải tự lo thôi. Quả thật chẳng sai, Thiếu úy Thê chạy ra mặt mày nhẵn như khi ăn ớt:

–Mất liên lạc rồi chúng mày ơi, làm sao bây giờ?

–Thì còn chờ gì nữa mà không dzọt cho lẹ nếu còn muốn thấy mặt vợ con– cả đám nhao nhao lên.

–Mày thấy chưa, đ.má mày, tao đã đoán trước là thế nào cũng bị bỏ lại mà hồi nãy mày còn cãi tao!

–Đ.m. tại lúc đó còn liên lạc được thì tao nghĩ là nếu thả được thì bốc cũng đâu có gì là khó đâu?

–Thôi đi đi mấy ông, còn ở đó mà cãi lộn, xuống tới dưới kia cho tụi bay cãi tiếp. –Chuẩn úy Vui lâu bầu.

Phải đi ngay, trời đã chạng vạng tối rồi làm sao ra tới ngoài kia trước 4 giờ sáng mới kịp xe phe bạn đang chờ. Chúng tôi thu dọn thật nhanh và cuốn gói đi liền, không biết có kịp không?

Từ trên đỉnh đổ xuống cũng khá nhanh. Tay nào dẫn đường thật không hổ danh Lôi Hồ, chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ mà đã bắt kịp quân bạn ở giữa đường. Có lẽ họ bị mất phương hướng cho nên không đi nhanh bằng mình. Thôi thì đi theo tụi tôi, bảo đảm không ra đúng giờ không lấy tiền mà... Phe bạn tỏ vẻ thán phục cái khả năng lội rừng của phe ta hết mình, vì trước khi họ đi thì chúng tôi có cho tần số liên lạc của nhau. Đến khi chúng tôi rời Đồng Đen cũng đã báo cho họ hay rằng đã bắt đầu đi xuống. Lúc đó là khoảng 6 giờ chiều mà cho đến lúc bắt kịp thì chỉ mới hơn 9 giờ thôi.

Lúc này dọc đường có gặp anh bạn “đau chân” được 2 đồng đội dìu đi. Tụi này cũng mang nặng quá cho nên không giúp gì được. Thôi ráng đi theo sau vậy. Tụi tôi chỉ cách tìm đường mà đi để khỏi bị lạc bằng những dấu vết tụi tôi để lại trên đường. Với số người đông như vậy thì đi sau sẽ thấy giống như đường mòn, cứ thế mà đi.

Lúc này đã gần nửa đêm rồi, bọn VC đã bắt đầu pháo liên tục từ hướng mục tiêu của chúng tôi định tới để đặt mìn. Chúng nó đang bắn về phía Đà Nẵng. Không biết chỗ nào bị trúng đạn pháo mà thấy cháy sáng cả một vùng, hướng đó thì có lẽ là Phi Trường?

Từ hồi “nhỏ neo” khoảng chừng hơn 1/2 tiếng, chúng tôi có nghe tiếng trực thăng bay ở phía ngoài Xã Hòa Thanh. Nó cứ bay vòng vòng lâu lắm rồi lại bay đi đâu không rõ. Sau đó lại nghe tiếng của nó cũng lòng vòng một lúc rồi lại bay đi. Rồi bây giờ nó lại xuất hiện ở phía ngoài cách chúng tôi khá xa. Lúc này hình như bên Đà Nẵng cũng bị cháy ở đâu đó. Chúng tôi cũng đã ra gần khỏi khu rừng, có lẽ khoảng 1 tiếng nữa thôi là tới bìa rừng. Trời đêm nay có trăng nhưng cứ bị mây che khuất, thỉnh thoảng cũng sáng được một lát rồi lại tối, cho nên đi ra ngoài cũng không khó lắm.

Cuối cùng rồi cũng ra khỏi khu rừng, bây giờ đã là gần 2 giờ sáng rồi. Chiếc trực thăng hồi nãy cũng đã đi đâu mất. Cứ nghe tiếng nó bay phành phạch là trong lòng cảm thấy nôn nao. Không khí bây giờ thật là buồn và vắng lặng, mây đã ở lại sau lưng chúng tôi để nhường chỗ cho vầng trăng sáng trên bầu trời đêm nay, chúng tôi ngồi nghỉ lấy sức, tôi ngồi bên cạnh Chuẩn úy Vui:

–Hồi nãy mày có nghe tiếng Trực Thăng không? Vui hỏi nhỏ nhỏ.

–Có chứ sao không– Tôi trả lời.

–Anh tao chờ bọn mình ra từ chiều tới lúc này luôn mà mình ra không kịp, anh cũng không còn xăng để bay cho nên đã đi đâu rồi không biết? (Anh của Vui là Hoa Tiêu thuộc Phi Đoàn 233)

–Sao mày không nói tao nghe? Tôi hỏi.

–Nói làm gì? Vui trả lời.

–Sao mày biết là anh của mày bay chiếc đó? Tôi thắc mắc?

–Tao liên lạc với ông chứ sao... Trước khi tao đi, anh có cho tao số riêng để khi cần thiết thì kêu.

–Bây giờ ông đi đâu rồi? Tôi hỏi.

–Ông nói đi kiếm xăng mà phi trường cháy mẹ nó rồi làm sao có xăng mà đổ. Nãy tao có gọi mà không nghe trả lời, không biết có chuyện gì không? Tao cũng đang lo đây!

–Hèn chi, cứ thấy nó bay lòng vòng hoài mà tao đâu có biết!!!

–Đừng cho ai biết chuyện này, chừng nào tao liên lạc được rồi hẵng hay.

–Ừ, ngu sao nói???

Hai thằng cùng cười tủm tỉm.

Ra được đến ngoài này tự nhiên thấy khỏe re. Chẳng còn bao lâu nữa là ra đến đồn Địa Phương Quân rồi. Ngoài đó có xe của TQLC chờ sẵn cho nên mọi người đều cảm thấy thoải mái ngồi nghỉ, uống nước, phì phèo thuốc lá, nói chuyện hoặc ngả lưng một chút cho đỡ mệt.

Chúng tôi ngồi nghỉ được khoảng 15, 20 phút gì đó thì Thiếu úy H bên bạn đề nghị là TQLC sẽ đi trước, Lôi Hồ sẽ đi sau, vì đến đây là khu rừng chồi cho nên đi cũng dễ dàng. Và lại Lôi Hồ đi quá nhanh thành ra đi sau cũng được. Trời sáng trắng nên cũng dễ thấy đường đi không có gì đáng ngại cả, chúng tôi nói: “các bạn đi trước đi, một lát nữa chúng tôi sẽ đi sau.”

Một lúc không lâu sau đó, bỗng nhiên cả bọn chúng tôi bật cả dậy vì một tiếng nổ dữ dội ở phía trước, là hướng của TQLC đang di chuyển. Mọi người ngơ ngác vì không biết chuyện gì xảy ra: bị phục kích? Mìn hay lựu đạn? Không nghe một tiếng súng nào có nghĩa là mìn hay lựu đạn gì đó chứ không phải bị phục kích. Chúng tôi đang định chạy về hướng đó thì Truyền Tin cho biết là họ có gọi cho hay là bị nổ lựu đạn và họ nhờ mình lên để giúp cho một người bị thương nặng được “siêu thoát”. Vì có lẽ không cứu được, cả

bọn chúng tôi cảm thấy khó chịu vì (về) lời đề nghị đó, đâu có ai mà làm như vậy được? Chúng tôi cùng tiến lên phía quân bạn đang gặp nạn. Và thay vì làm theo lời yêu cầu thì chúng tôi lại kêu 3 người cứu thương của 3 toán băng bó, chích thuốc cầm máu cho anh bạn bị thương. Sau đó mọi người chuẩn bị để đi tiếp, phía bạn lại xin đi trước, chúng tôi đồng ý. Họ tiếp tục đi bỏ lại người bạn bị thương. Chúng tôi có dự định sẽ dìu anh bạn này đi nhưng anh ta từ chối, anh ta nói: “Tôi không muốn làm phiền các anh, các anh cứ đi đi”.

Khi chúng tôi bắt đầu lên đường được một quãng không xa thì nghe một tràng súng M16 nổ vang ở phía sau. Một vài người vội chạy ngược trở lại thì thấy anh bạn ấy đã tự sát. Tội nghiệp quá! Mọi người buồn bã tiếp tục đi vì thời gian cũng gấp rút lắm rồi.

Tôi cảm thấy hơi mệt và buồn ngủ quá, ráng chút nữa hy vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn. Tôi đang nghĩ đến cảnh về tới Đà Nẵng làm một tô bún bò ở Ngã Năm rồi chạy về Thiên Nga làm một ly cà-phê sữa đá, se một điều rồi tới đâu thì tới. Nhưng trong lúc đang mơ mộng thì lại một tiếng nổ nữa cũng là tiếng của lựu đạn ở đằng trước làm cho bún bò, cà-phê, thuốc lá bay mất mẹ nó hết trơn, đ. mẹ, ở đâu mà lựu đạn nhiều dzậy cả?

–Ê, Vui, coi lại coi chỗ này là chỗ nào mà nổ lung tung dzậy?

–Hình như chỗ này có một Trung đội TQLC đóng ở đây mà? Vui trả lời– có lẽ lúc họ rút lui họ quên gỡ lựu đạn hay là có tình gai để chặn đường cũng không chừng?

Tôi nói:

–Nếu vậy thì mình phải đổi hướng ngay lập tức, trở ngược lại, bẻ 90 độ, nếu không mình sẽ còn bị dài dài, xuống đường 544 rồi đi ra theo đường lộ.

Tôi còn đang nói thì lại một tràng M16 nổ đòn tan. Đằng trước nhón nháo, có mấy anh bạn chạy ngược trở lại cho biết là lần này Thiếu úy H bị thương cùng với 2 người nữa, 1 người đã tự sát. Tụi tôi lại phải tới giúp băng bó và lần này dìu cả 2 đi theo luôn. Vì 2 người này bị thương không nặng lắm; Thiếu úy H bị thương đầu và tay, anh bạn mang máy thì bị thương ở trán, máu chảy khá nhiều cho nên phải băng kín cả mắt không thấy đường đi.

29 tháng 3, 1975

Chúng tôi kiểm lại quân số 2 bên: phe ta còn đủ 20, phe bạn chỉ còn 17 (3 người đi phía sau, 2 người tự sát) và bắt đầu đi ngược lại chỗ dừng chân hồi nãy rồi mới “chặt góc” trái hướng về Liên Tỉnh Lộ 544 mà đi. Đường đi hơi khó khăn hơn lúc nãy. Tuy là rừng chồi nhưng gai góc hơi nhiều làm cho tốc độ chậm hẳn lại, vì vậy chuyện ra được phía ngoài chắc cũng hơi lâu và chẳng biết xe phía bạn có chờ hay không?

Mãi đến hơn 7 giờ sáng mới mò xuống tới con đường 544. Nói là Liên Tỉnh Lộ chứ có ai sử dụng đâu, nó chỉ là con đường đất như ở thôn quê vậy thôi. Trước khi ra đường chúng tôi cũng quan sát hết chung quanh. Bên kia đường là ruộng lúa, phía bên phải thì ruộng chạy thẳng đến bìa rừng cũng khá xa, thẳng trước mặt bên kia ruộng là Xã Hòa Thanh, bên trái là đường dọc theo chân đồi dẫn ra ngoài đồn Địa Phương Quân. Giờ này xe của TQLC đã đi mất lâu rồi, tuy nhiên ra được đến chỗ này thì cũng cảm thấy không còn mệt nữa. Cảnh đồng quê thật yên tĩnh. Chúng tôi cẩn thận đi trên đường một cách chậm rãi, chỉ nghe tiếng chim kêu ngoài ra không thấy bóng dáng một người nào cả. Cả bọn yên trí là ra được tới đồn ĐPQ là an toàn, lúc đó sẽ tìm cách về Đà Nẵng.

Vì mất liên lạc cho nên chúng tôi không biết tình hình bên ngoài như thế nào, cả bên TQLC cũng vậy. Chiếc GMC dự định đón Trung đội bạn và phe ta cũng bỏ đi lúc nào không thông báo gì hết. Mặc dù đường đi vắng vẻ nhưng chúng tôi cũng cảnh giác đề phòng mọi tình huống có thể xảy ra như mìn bẫy hoặc lựu đạn gài 2 bên đường cũng không ngoại trừ, lạ một điều là không thấy một bóng người nào đi làm ruộng cả. Mọi người thăm lạng bước đi, không đùa giỡn như mọi khi. Hình như ai cũng biết có chuyện gì đó không bình thường cho nên cứ lầm lũi mà đi.

Chỉ còn một quãng đường ngắn nữa thôi là tới đồn ĐPQ rồi. Tôi đang dẫn toán đi trước, bỗng nhiên anh chàng Tiên Đạo đứng lại ra hiệu cho mọi người dừng bước. Hắn chỉ lên phía đồn ĐPQ, mọi người nhìn theo và tất cả đều chung hứng vì trên đó có lá cờ của bọn Mặt Trận Phông Giải treo lên từ lúc nào rồi. Thế là hết, mọi hy vọng đều tiêu tan. Tôi đứng như trời trồng nhìn lên rồi lại nhìn chung quanh, những gương mặt đầy thất vọng chảy dài ra. Mãi một lúc sau mới có đứa lên tiếng an ủi:

–Có lẽ tụi du kích nó thấy đồn bỏ trống cho nên nó lên nó ở chơi thôi, có gì đâu mà lo.

Lúc đó mọi người mới như chợt tỉnh lại, nói chuyện, bàn tán xôn xao, có đứa hỏi:

–Bây giờ mình làm gì đây? Đi đâu? Đi ra hay là đi dzô rừng lại?

Chúng tôi còn đang phân vân chưa biết phải tính làm gì, thì bỗng có tiếng loa từ ngoài đầu đường dưới chân đồi chĩa vào phía chúng tôi đang đứng:

–Những tên lính TQLC hãy ra đầu hàng với chính quyền Cách Mạng sẽ được khoan hồng, nếu ngoan cố chống lại sẽ bị tiêu diệt.

Thì ra là nãy giờ tụi tôi đứng đây là chúng nó đã thấy và chúng nó chỉ biết có TQLC mà thôi vì chúng biết Tiểu Đoàn 14 TQLC đóng ở vùng này rất nhiều, còn Biệt Kích thì chúng không biết có mặt ở đây. Chúng tôi thấy tụi nó dàn hàng ngang “dàn chào” anh em chúng tôi, cũng khá đông.

–Bà mẹ tụi bây ông đêch... đầu hàng, đừng hòng dụ tụi tao... Tôi nói.

–Có ai muốn ra đầu hàng thì cứ ra, tụi này sẽ vô rừng lại.

Các bạn TQLC nói:

–Tụi tôi cũng theo mấy anh luôn.

Tôi, Long, Vui và Thể bàn với nhau sẽ dàn quân ra. TQLC đứng hàng sau, mình ngồi hàng trước, họ sẽ bắn trước rồi chạy, mình sẽ bắn tiếp và sẽ đi sau TQLC, cho họ chạy trước, tôi nói:

–Như vậy thì chúng ta dàn hàng ngang, các bạn TQLC bắn trước rồi chạy, sau đó chúng tôi cũng sẽ bắn và chạy sau, OK?

Và chúng tôi đã làm như vậy. Bọn VC không ngờ chúng tôi chống cự mãnh liệt cho nên đến khi chúng tôi chạy rồi chúng nó mới bắt đầu bắn theo. Tụi tôi cứ tưởng rằng chỉ có đám du kích thôi, chứ đâu ngờ tụi nó đông quá, hỏa lực chúng nó cũng mạnh, có cả súng cối, chúng nó nhả đạn như mưa. Hầu hết mọi người đều chạy dưới ruộng và tản ra, chạy theo hình chữ chi. Tôi thấy bên trái rồi bên phải rồi phía trước có người trúng đạn, ngã xuống, có người đứng lên chạy tiếp và tất cả đều hướng về phía bìa rừng cuối ruộng lúa, vì nếu chạy ngược lên núi thì rất khó khăn và khó thoát. Hình như tôi là người chạy cuối cùng và quả thật tôi là người chạy sau cùng. Mọi người đã bỏ xa tôi, ngoảnh lại phía sau chỉ thấy VC đang rượt theo. Có lẽ tại tôi chưa bỏ một cái gì xuống hết vì cũng sợ đói, khát, thành ra nặng quá. Chúng nó đang rượt đuổi ráo riết, chúng nó chạy trên đường lộ, có mấy thằng cũng chạy xuống ruộng nhưng rồi lại chạy lên đường. Tôi chạy vô sâu trong ruộng, chẳng còn thấy ai chung quanh tôi nữa.

Chắc phen này không thoát nổi rồi, chúng nó vẫn bắn theo tôi, chỉ có trời cứu may ra mới thoát. Gần tới bìa rừng rồi, cố lên, tôi thầm nhủ.

Tôi chạy lọt xuống một vũng lầy hồi nào không biết, tôi cố bơi mà không tài nào trườn tới được. Nhìn qua bên cạnh khoảng 20 thước tôi thấy 2 đứa trong toán tôi cũng đang bơi như vậy, đó là Chánh và Hậu đều mới về Đoàn không lâu. Trước mặt tôi là một cái đồi thấp, gọi là cái gò thì đúng hơn, có 2 bạn TQLC đang bắn yểm trợ cho tôi lên nhưng không tài nào lết lên được, tôi nghe tiếng Chánh nói với tôi là:

–Thằng Hậu nó nói nó sẽ bỏ máy Truyền Tin có được không?

Tôi nói:

–Có cái máy mà bỏ thì làm sao mà liên lạc với nhau đây cha?

Chừng một lát sau tôi nghe Chánh nói:

–Thằng Hậu nó tự sát rồi anh Ngọc ơi!

Có lẽ vì nhiều tiếng nổ chung quanh cho nên tôi không biết tiếng nào là tiếng của lựu đạn, tiếng nào là tiếng của súng cối cả, Chánh nói Hậu xin nó trái lựu đạn rồi cho nổ luôn.

Tôi điêng cả người muốn buông xuôi hết tất cả nhưng từ trên gò 2 bạn TQLC hỏi tôi:

–Nãy giờ tụi tôi bắn gần hết đạn mà ông chưa chịu lên nữa, lên lên!

Tôi thật cảm động vì họ chịu trận từ nãy đến giờ. Đến lúc này tôi phải bỏ ba-lô, dây nước, chỉ mang theo 2 bình nước, dây lựu đạn và cây súng mà thôi; đồng thời tháo luôn đôi giày đang mắc kẹt dưới sinh mới leo lên trên bờ. Khi tôi ngó lại thì không thấy Chánh đâu, chắc nó đã lên trước rồi.

Còn đang mệt đứt hơi mà tự nhiên nghe ai kêu tên mình. Tôi ráng bò lên lưng chừng đồi nơi có tiếng gọi trong một bụi cây nhỏ thì gặp Vui, nó bị thương ở cánh tay, máu chảy ra nhiều, tôi không có băng để băng cho nó cho nên tôi lấy cái khăn tam giác cột đỡ, tôi nói:

–Bây giờ mình phải đi khỏi chỗ này liền, mấy đứa TQLC chờ tao nãy giờ lâu lắm rồi, tao sẽ đi mà đi.

–Không –Vui trả lời– mà đi đi, đưa tao mấy trái Mini, tao nằm đây chờ tụi nó tới tao của với tụi nó luôn.

Tôi nói:

–Hôm qua mấy đứa kia bị thương mình còn dẫn tụi nó đi mà, mà ráng đi với tao, còn chút xíu nữa là vô rừng rồi.

Vui cương quyết:

–Không, tao chẳng muốn làm phiền ai hết, mà cứ đi đi, mặc kệ tao.

Tôi biết tánh nó lì lợm và thẳng tánh, nói là làm. Tôi đưa cho nó một bình nước, nó uống một miếng rồi đưa lại cho tôi, nó bảo:

–Đưa mấy trái lựu đạn cho tao, tao nằm lại đây, mà đi đi.

Tôi biết không thể thay đổi được tình thế cho nên tôi đành phải bò lên với hai bạn vẫn còn đang bắn yểm trợ. Một trái đạn cối rớt gần chỗ tụi tôi đang nằm, tôi vội chạy thẳng người lên phía trên nhập với 2 tay súng đang cầm cự.

Tôi đưa cho hai bạn bình nước, họ chia nhau uống. Tôi cũng khát quá, uống một miếng rồi dẫn 2 anh bạn lần vô rừng. Trên đường đi tôi nói cảm ơn 2 bạn đã giúp tôi này giờ, họ nói:

–Tụi tôi phải cảm ơn mấy anh mới đúng chứ, các anh đã dẫn tụi tôi ra, cứu những người bị thương bên tôi, bắn cho tụi này chạy trước thì tụi tôi phải lo lại cho anh thôi chứ có gì đâu. Thú thật với anh tôi thấy các anh gan lì và hiên ngang quá cho nên tôi rất nể phục mấy anh, bây giờ anh dẫn đi đâu tụi tôi theo đó.

Nghe anh bạn nói làm tôi cũng cảm thấy vui và hãnh diện. Có lẽ lúc đó cái mũi tôi phồng hơi to, tôi nói:

–Chuyện thường thôi mà.

Tôi dẫn 2 người bạn vượt qua mấy ngọn đồi. Tôi nghĩ đi càng xa càng tốt cứ đi chừng nào mệt thì nghỉ và tôi chọn một ngọn đồi khá cao có thể nhìn ra ngoài được để quan sát. Không thấy tên nào trên đường, không biết tụi nó có núp ở đâu không? Ngoài xa kia chỗ tụi VC chặn đường hồi sáng không thấy rõ lắm cho nên tôi cũng yên tâm. Nhưng chưa kịp thoải mái thì chúng tôi thấy mấy chiếc xe Tăng đang chạy vô đường 544 tôi nói: “bỏ mẹ rồi”, nếu nó chạy vô đây thì nguy to. Nhưng không, nó đã dừng lại và nó bắt đầu bắn loạn xạ vào phía rừng chỗ sáng nay tụi tôi dừng lại và dọc theo con đường chỗ có khúc quanh. Nó cũng rê súng qua phía tụi tôi bắn mấy loạt đạn đại liên dọa dẫm. Trên đường chỗ ngã 3, tôi thấy xuất hiện nhiều xe Tăng hơn cùng với các loại xe khác nữa đang di chuyển ra ngoài xã Hòa Thanh. Cũng còn hên đấy, nếu hồi sáng mà tụi nó vô sớm hơn chắc là tụi này khó thoát.

Cho đến lúc này tôi vẫn đinh ninh là Đà Nẵng chưa mất cho nên tôi cứ suy nghĩ làm cách nào để về được ĐN đây? xe Tăng mà vô đến đây nhiều như thế thì ĐN không tránh khỏi số phận như Huế. Ngoài ĐN còn biết bao nhiêu lính có lẽ cũng cầm cự được một thời gian chứ đâu có dễ dàng buông súng chạy hay đầu hàng đâu nhỉ???

Mấy chiếc xe Tăng vẫn nằm đó không bắn nữa. Tụi ngoài đường cũng ngưng tiếng súng nhưng lâu lâu lại có một trái đạn cối bắn bừa bãi vì chúng đâu còn thấy tụi này nữa đâu?

Ngồi nghỉ ngơi quan sát động tĩnh phía ngoài và chung quanh cũng khá lâu, tuy không thấy tụi nó đi lũng nhưng tôi vẫn cứ dẫn 2 anh bạn đi sâu vô thêm cho chắc ăn. Và cứ thế mà đi theo những đường thông thủy cho đến chiều tối mới dừng lại uống một chút nước rồi lại tiếp tục đi mò mẫm trong đêm tối. Chỗ này lau sậy nhiều cho nên tôi thận trọng đi thật chậm để khỏi gây tiếng động, cứ theo suối cạn lần mò đi tiếp. Tôi đi được chừng hơn 100 thước thì tôi nghe có tiếng động phía trước, ba đưa tôi dừng lại nghe ngóng và tay tôi để sẵn trong cò súng, hễ có gì là phơ liền lập tức. Nhưng bỗng nhiên tôi nghe tiếng chửi

thề đ. má nhỏ làm tôi thở phào nhẹ nhõm. Đúng là phe ta chứ chẳng ai vào đây hết. Tôi mò tới gần hơn chỗ phát ra tiếng chửi thề rồi lên tiếng hỏi nhỏ:

–Ngọc Lôi Hồ đây, có phải phe ta không?

Tôi nghe tiếng Q.T. Long trả lời:

–Đúng, phe ta, tụi bây mấy đứa?

–Ba đứa, tui với 2 TQLC nữa.

–Vậy thì dzô đây nhập bọn cho dzui.

–Đ. mẹ chửi thề lung tung bộ hông sợ VC nghe hả cha nội?

–Sợ đế... gì mà sợ?

Tổng cộng được 16 em đại, 9 Biệt Kích + 7 TQLC. Vậy cũng yên tâm và đỡ cô đơn hơn hồi nãy, tưởng đâu chỉ có 3 đứa tôi thôi chứ. Thiếu úy H cũng có mặt, như vậy là thiếu Ng. Trọng Vui và Thiếu úy Thề, không biết nó có còn không hay đã cưa với tụi kia rồi? Nghĩ tới nó mà mình cảm thấy bút rút, thêm thằng Hậu nữa, có gì đâu mà phải làm như vậy??? Toán tôi còn lại Trung sĩ Đức răng vàng và Trung sĩ Chánh còn mấy người nữa tôi không nhớ hết.

Chúng tôi ngồi lại bàn với nhau để tìm cách thoát ra khỏi khu vực này. Vì tụi VC biết chúng tôi đang lẩn trốn trong rừng và chưa thể đi xa hơn. Nếu đi đường rừng thì phải mất nhiều thời gian mới về được Đà Nẵng, với lại nhiều đứa đã phải bỏ giày làm sao mà lội rừng được. Cho nên chỉ còn một cách là lội ngược trở ra đi trong ruộng lúa, làm sao mà qua được bãi biển gần Nam Ô thì mới có cơ hội đi bằng ghe thuyền để về đơn vị. Giờ này trời cũng chưa có trăng rất thuận tiện để lội ra ngoài, tránh làng xã đi ra Quốc Lộ 1 rồi xuống biển. Tuy rất nguy hiểm nhưng phải liều thôi, không có chọn lựa nào khác.

Bàn xong là chúng tôi đi liền. Trời tối cho nên không lo tụi nó thấy. Chúng tôi đi thật nhanh vì nếu trăng lên thì chết chắc. Ra được khỏi rừng cũng mất hết hơn 2 tiếng đồng hồ mới tới ruộng, rồi lom khom mà đi trong đêm tối. Khi đó, chúng tôi đã gặp phải một khó khăn mới đó là xe Tăng và các loại xe đang chạy trên đường chắn ngang đằng trước mặt—con đường mà sáng nay VC chặn tụi tôi. Tuy còn khá xa nhưng ánh đèn của những chiếc xe cũng làm chậm lại sự di chuyển của chúng tôi. Cũng còn khá may cho chúng tôi là tụi nó từ đường 545 đi ra. Mà con đường đó khuất bên kia đồi có đồn ĐPQ, tức là song song với hướng chúng tôi đi ra và nó phải queo 90 độ mới đi ngang trước mặt. Vì thế, chúng tôi dặn nhau là khi tới gần đường thì phải nằm sát xuống. Khi thấy đèn dọi thẳng thì từng người chạy qua, dọi ngang thì nằm xuống, qua được bên kia thì tất cả phải nằm chờ cho đủ rồi mới đi tiếp.

Nửa tiếng sau mọi người đều qua được phía bên kia. Tuy rằng chỉ có ½ tiếng đồng hồ thôi nhưng sao mà nó dài như vô tận. Xe chạy liên tục, những ánh đèn nối đuôi nhau lướt qua trên đường. Hồi hộp và nín thở, chúng tôi đếm đủ 16 rồi mới tiếp tục đi hơi xéo xéo

để tránh cái xã Hòa Hiệp, cũng lội ruộng hơn 1 cây số nữa mới tới một khu nghĩa địa. Từ đây, chúng tôi phải đi cẩn thận hơn vì mặt trăng đã bắt đầu ló dạng.

30 tháng 3, 1975

Bây giờ đã qua ngày 30/3 rồi, tôi cảm thấy đói bụng vì từ sáng hôm qua cho tới giờ chẳng có cái gì bỏ bụng cả, mà còn phải chạy suốt buổi nữa, nước cũng còn được một chút thôi thì uống nước đỡ vậy. Cả đám lâm lũi bước đi. Dù không ai nói ra, nhưng tôi biết ai cũng mệt và đói cả rồi. Chân thì đau rát vì những vết trầy xước, nếu đi trong ruộng nước thì đỡ đau hơn, giờ bắt đầu đi trên đất đá đầy những bụi gai tôi mới thấy tiếc đôi giày. Tôi nghĩ thầm: “Như vậy là cũng may lắm rồi, nếu không tháo đôi giày thì làm sao ra khỏi vũng sinh được. Kệ nó, tới đâu hay tới đó!”

Chúng tôi đi vào một khu Nghĩa Trang, hình như không có ai chăm sóc cho nên cây cỏ mọc tràn lan trên đất cát và cả trên những ngôi mộ xi-măng nữa. Đi trong này dù sao cũng đỡ hơn ngoài kia vì mình có thể ẩn nấp được, hơn nữa ở đây cát nhiều cho nên đỡ đau chân hơn. Đang đi bỗng tôi vấp phải một vật gì tròn, lớn, hơi lạnh lạnh. Tôi cúi xuống sờ thử thì biết đó là một trái dưa hấu, thật đúng là đang buồn ngủ mà gặp chiếu manh. Cả đám ngừng lại ngồi thưởng thức, dù không thấm vào đâu nhưng cũng đủ ấm lòng Chiến Sĩ... đang đói.

Chúng tôi lại tiếp tục đi về hướng Quốc Lộ 1. Sau khi đã nghỉ chân lấy sức, chắc không còn bao xa nữa là có thể băng qua đó để xuống bờ biển. Từ lúc bắt đầu đi ra khỏi chỗ ẩn nấp đến giờ thật là may mắn vì không gặp một trở ngại nào đáng kể, mọi chuyện êm xuôi như dự tính. Khi đã ra khỏi Nghĩa Trang để tới một khu đất trống, nơi trước đây là một Phi Trường Dã Chiến của quân đội Đồng Minh sử dụng, giờ đã bỏ hoang, tôi thấy chỉ còn lại cái Phi Đạo hư hỏng và một cái hố rác mục, phía trên được che bởi tầng đường nhựa còn sót lại mà thôi. Lúc này trăng sáng hơn cho nên chúng tôi đi dễ dàng hơn trước nhiều, cũng không quên quan sát mọi phía. Băng qua cái phi trường là đến một cái voi (doi) nước, bên kia voi (doi) nước lại thêm một cái Nghĩa Trang nữa rồi mới tới Quốc Lộ 1. Cả bọn ngồi nghỉ mệt, trong lúc đó Thiếu úy Long và tôi cùng một vài toán viên nữa đi thẳng xuống voi (doi) nước để quan sát tìm cách qua bên kia bờ. Nhưng khi đến nơi mới thấy không dễ dàng vượt qua. Nước thì đen ngòm và sâu hoắm. Tuy rằng trong bản đồ chỉ thấy nhỏ xíu, nhưng ở ngoài thì nó rộng và dài hơn mình nghĩ. Nếu đi đường vòng thì sợ gặp nhà dân chúng, có thể bị lộ. Thôi thì ở lại chờ trời sáng cho chắc ăn.

Bọn tôi quay trở lại chỗ anh em đang ngồi nghỉ và quyết định ngủ lại đây chờ sáng thấy đường rồi tính sau. 16 người chui vô cái hố rác mục để ngủ lấy sức. Hố rộng rãi và có mái che bằng đường nhựa dư sức cho 16 người nằm thoải mái. Vì quá mệt cho nên chỉ trong vòng chưa đầy 5 phút mọi người đều mở máy cưa, máy kéo đủ kiểu. Tôi cũng không thể nào cầm cự lâu hơn và thiếp đi vài tiếng đồng hồ.

Khi tôi tỉnh giấc thì trời đã hửng sáng. Có nhiều tiếng súng ở xa xa, đầu trên, đầu dưới, chỗ nào cũng có, không biết ai bắn, bắn ai??? Một số anh em cũng đã thức dậy. Tôi nhìn lên Quốc Lộ 1 thấy có vài chiếc xe chạy trên đường không rõ lắm, không biết xe gì. Cho đến khi trời sáng hẳn, tôi mới thấy rõ hơn những chiếc xe đó có gắn cờ xanh đỏ, chở đầy người chạy trên đường. Súng vẫn nổ đó đây.

Tôi coi lại súng của tôi, trong băng đạn chỉ còn đúng 3 viên và một trái M79, ngoài ra còn bản đồ, một trái lựu đạn Mini. Tôi suy nghĩ: “Bây giờ phải làm gì với mấy thứ này đây? Chắc chắn là chúng nó đã chiếm ĐN rồi, làm sao bây giờ?”. Mỗi người đều vẫn còn mang theo súng của mình, nhưng đạn thì chắc chỉ đủ cho mình thôi chứ bắn được ai đâu? Tôi thấy mọi người đều đã thức dậy và không ai nói với ai câu nào, dù chỉ một lời. Nói gì bây giờ? Mỗi người đều hiểu rằng chẳng còn hy vọng gì hết.

–Bây giờ anh em tính sao? Tôi hỏi.

–.....!!..

–Giờ mình đi đâu?

–.....!!..

–Có ai muốn đi với tôi không?

–.....??..??...

–Nếu không ai đi thì tôi đi một mình, mấy anh ở lại mạnh giỏi.

–.....

Tôi đứng lên, bỏ súng lại, cất bản đồ cùng với trái lựu đạn trong túi quần, leo lên khỏi miệng hồ rồi đi ra hướng Quốc Lộ 1. Tôi chẳng biết là mình sẽ đi về đâu? Sẽ làm gì? Sẽ ra sao? Tôi thấy trong lòng rất thanh thản. Không khí ban mai làm cho tôi thấy dễ chịu. Kệ mẹ nó! Tới đâu thì tới, mình phải đi thôi, rủ chẳng ai đi thì mình đi một mình, có chết thì cũng một mình thôi, mà số mình chắc cũng chưa tới vì mới cách đây hơn một tháng mình đi chuyến “Đặc Biệt” mất hết 4 mạng còn chưa chết thì bây giờ cũng đế... sợ cái thằng nào hết.

Khi tôi đi được chừng khoảng 50 thước thì nghe ở phía sau có tiếng kêu: – Ngọc, chờ tao với.

Tôi quay lại thấy Thiếu úy Long và Trung sĩ Đức chạy theo, làm cho tôi cảm thấy đỡ cô đơn hơn. Đám còn lại có lẽ chờ tụi này đi một khoảng xa để coi có bị ai bắn không rồi mới chui ra.

Ba đưa tôi đi qua hướng bên trái cặp theo bờ của cái doi nước về phía cầu Nam Ô – nơi có những lũy tre xanh mà ban đêm chúng tôi nghĩ là nhà dân, nhưng sáng ra mới thấy là không có nhà cửa nào ở gần đây hết và chỗ đó có một bờ xi-măng giống như cái đập ngăn nước vậy. Chúng tôi đi qua cái đập rồi lại rẽ phải một quãng để vào Nghĩa Trang. Từ đó chúng tôi định đi ra đường QL 1 nhưng thấy nguy hiểm quá, vì trên đường lộ súng bắn lung tung. Không biết tình hình ra sao cho nên tụi tôi kiếm một ngôi mộ có mái che để nghỉ chân và bàn với nhau coi có cách nào để về ĐN an toàn không. Vừa lúc đó tụi tôi thấy một chiếc xe Tang có màn che phướn rũ rã vào Nghĩa Trang. Trên xe có khoảng 4 hay 5 người gì đó, có tiếng khóc của phụ nữ cùng với tiếng gõ mõ tụng kinh, không biết họ chôn ai đây? Có lẽ một người Lính hoặc cũng có thể là một thường dân? Chúng tôi quan sát thật lâu cho đến khi xe dừng lại khoảng giữa Nghĩa Trang, một cái hòm được khiêng xuống cùng với cuốc xẻng. Họ khiêng vào một khoảng đất trống rồi chuẩn bị đào huyệt.

–Đúng là Trời thương mình rồi tụi mày ơi! Mình lại xin họ phụ đào huyệt rồi xin họ quá giang Về ĐN, ngồi trên xe này là an toàn nhất không sợ ai thấy... Tôi reo lên mừng rỡ.

Thế là cả ba đưa đi lại chỗ họ đang chuẩn bị đào đất nói cho họ biết ước muốn của bọn tôi và họ chấp thuận ngay không ngại ngần gì cả. Ba đưa thay phiên nhau đào không biết mệt, chỉ cần đào một chút nữa thôi là cái huyệt đã cao tới cổ của tôi rồi. Họ và tụi tôi cũng chẳng nói chuyện với nhau câu nào cho đến lúc... những tràng súng từ trên đường bắn xối xả xuống phía chúng tôi đang đào. Mấy người dân vội núp sau những ngôi mộ. Tôi đang đứng dưới huyệt với một người dân cùng với Đức vừa nhảy xuống, họ nói với tụi tôi rằng:

–Đà Nẵng đã mất rồi, nếu mấy anh là lính thì lên “trình diện” với họ (VC) đi, đừng để tụi tui phải chết chung với mấy anh!

–Trình diện là sao? Tôi hỏi.

–Ở ĐN họ kêu quân đội ra trình diện hết rồi, sau đó được thả về nhà, cho nên mấy anh đừng sợ.

Tôi vẫn chưa tin. Tuy nhiên vì thấy họ có vẻ khẩn thiết quá, mà tụi chó nào trên đường vẫn cứ tiếp tục bắn xuống, nên tôi phải quyết định đi lên. Tôi lén vùi trái lựu đạn dưới chân, rồi đợi cho mấy người dân đưa áo trắng, để trên kia ngưng bắn tôi mới leo lên.

Thế là hết! Bao nhiêu hy vọng tan tành theo mây khói. Tôi nghĩ nếu tụi nó biết mình là Biệt Kích thì nó sẽ thịt mình ngay. Mà bây giờ biết phải làm sao đây? Nếu nó không giết mình thì hy vọng nó sẽ nhốt mình với ông anh hồi đó cũng bị bắt năm 71, nghe nói đang giam ở đâu ngoài Bắc thì phải. Lúc trước ông ở Phi Đoàn 219 cũng đi thả Lôi Hồ đấy (*).

Ba đưa tôi đi lên, tụi nó ra lệnh phải cởi áo ra và để tay lên đầu. Khi lên tới nơi, có một thằng nhóc cầm súng M16 lại gần hỏi tôi:

–Có phải anh là bạn của Thiếu úy Phận không? Tui nhớ mặt anh vì hồi đó anh có ghé làng Liên Chiêu đánh Bi-da uống cà-phê với Thiếu úy Phận nè, bộ râu của anh làm sao tui quên được?

Thấy nó có vẻ dễ chịu tôi hỏi:

–Bắt như vậy bị giam ở đâu? Có lâu không?

Nó trả lời:

–Chỗ nhốt ở gần đây thôi, còn lâu mau thì tui hông biết, có lẽ cũng không lâu đâu.

Tôi thấy phía trên đường đông lắm, có cả xe Jeep rồi Molotova nữa. Có một toán Phóng Viên của tụi nó cũng đứng đó, có lẽ nó đi ngang thấy rồi đứng lại coi. Sau khi lục soát không thấy vũ khí hoặc vật gì nguy hiểm thì tụi nó không trói, rồi đưa 3 đứa lên xe Jeep chở về xã Hòa Hiệp. Tại đó có một số Tù Binh đủ mọi thành phần, trong số đó có cả 13 ông bạn mình bị trói thúc ké ngồi riêng một góc trông thật tức cười. Một lát sau họ cũng được cởi trói, vì sau khi điều tra, họ không biết chúng tôi là những người hôm qua chống cự rồi rút chạy, coi như thoát nạn.

Có một đám bộ đội CSBV cũng đến coi, chúng nó chỉ trở nhục mạ TQLC rồi sau đó hỏi mấy người dân đứng chung quanh:

–Còn mấy thằng đồ xanh tóc dài dài nà nính gì thế?

Dân trả lời:

–Biệt Kích Long Thành đó mờ?

–Mang dza bắn bỏ, mang dza bắn bỏ... bọn nó gào lên.

Dân trả lời:

–Thâu đi mấy chú ơi! Mấy chú khang biết cửa chi coả. Họ đi ngeng đai hùa mà có bộ giờ béc gưà béc dzịt của dân đâu mà bèn bỏ bèn bỏ?

Mấy tay Du Kích cũng lên tiếng:

–Chỗ ni là chỗ chúng tôi trách nhiệm, không cuan chi tới các anh, để chúng tôi lòm việc.

Chiều hôm đó chúng bắt được một anh Cảnh Sát Đặc Biệt. Thật tội nghiệp cho anh này vì dân trong Xã đã kể tội anh ta đủ thứ. Anh này không được cởi trói và dân xông vô chỗ chúng tôi bị giam để khảo tội anh ta. Mỗi lần như vậy họ đánh anh không thương tiếc. Chúng tôi chỉ ngồi yên không có một hành động nào hết cho đến khi tên Tổ Trưởng can thiệp thì anh ta mới được yên. Dân làng đã nấu cho chúng tôi một nồi cháo lỏng vì họ biết chúng tôi đói lắm. Thấy họ cũng không có ác cảm gì với tội tôi. Họ bảo ăn từ từ thôi kẻo bị trúng thực và họ cũng khuyên đừng nên chống lại “Cách Mạng”. Đêm hôm đó chúng tôi được ngủ yên vì quá mệt, mặc cho muỗi tha hồ tung hoành. Phía ngoài được canh gác cẩn mật bởi những tay Du Kích. Lâu lâu tôi phải thức giấc vì chân tôi đã bắt đầu đau đớn, những vết thương bị mưng mủ khắp nơi mà không có gì để lau rửa. Đát, sinh bảm đây hai bàn chân thật khủng khiếp! Chịu thôi!

31 tháng 3, 1975

Trời vừa hửng sáng, chúng tôi thấy dân làng lại nấu cháo mang đến cho Tù Binh. Sau khi chúng tôi được ăn uống đầy đủ và có phần khỏe khoắn hơn mấy ngày qua thì thấy dân chúng tụ tập đông hơn. Họ đã yêu cầu tên Tổ Trưởng cho dẫn anh Cảnh Sát ra ngoài để lập “Tòa Án Nhân Dân” xử anh này. Họ đã mang ra ngoài sân trường gần đó và chỉ sau 1/2 tiếng đồng hồ chúng tôi nghe nhiều tiếng súng nổ vang. Chúng tôi biết anh ta đã bị xử tử. Dân chúng giải tán, còn lại tên Trưởng toán, Xã Đội Trưởng thì đúng hơn. Tay cầm cây K54 còn béc khói bước vào trong nhà, hắn kéo cái bàn ra giữa nhà ngồi lên trên đó. Hắn suy nghĩ một hồi làm tội tôi nín thở (có lẽ hắn vừa bắn phát ân huệ cuối cùng), đột nhiên hắn hắt hàm hỏi:

–Sao? Mấy anh có còn muốn chống lại CM không? Nếu muốn chống lại thì sẽ như tên ác ôn kia. Thế nào? Các anh tính sao?

Không ai dám hé môi dù chỉ một lời.

Hắn lại hỏi tiếp:

–Các anh có muốn được về với gia đình không?

Cả bọn chung hững. Một câu hỏi thật dễ trả lời và trên gương mặt hắn không có vẻ gì là lừa gạt cả, tôi trả lời ngay:

–Chúng tôi không có ý định chống lại ai hết, còn gì đâu để mà chống? Nếu thực sự anh cho chúng tôi về thì chúng tôi cảm ơn.

Hắn lại cúi đầu im lặng một lúc lâu rồi ngẩng đầu lên cất giọng khàn khàn:

–Các anh được tự do trở về nhà...

Chúng tôi không nghĩ là hắn nói thật, có lẽ nào? Nhưng rõ ràng mặt hắn rất thành thật khi thốt ra nhưng lời đó, hắn tiếp:

–Các anh được tự do vì chính sách khoan hồng nhân đạo của...

Chúng tôi chẳng cần nghe thêm nữa, tôi hỏi tiếp:

–Anh có cấp giấy trả tự do cho chúng tôi không?

–Có chứ, anh ta đáp: Tôi sẽ dẫn các anh ra ngoài trụ sở để họ làm giấy cho các anh.

Chúng tôi đi theo anh ta ra ngoài Xã. Ở đó có mấy người ngồi phụ trách giấy tờ nhưng... không ai biết đánh máy, cũng không biết viết cho nên chúng tôi nói:

–Thôi khỏi cần giấy, hễ tụi tôi bị bắt lại thì mấy anh xác nhận là mới thả được rồi. Thế là chúng tôi đi thật nhanh ra ngoài Quốc Lộ 1 mà cứ sợ chúng đổi ý, chúng tôi chia tay với một vài người đi về hướng đèo Hải Vân vì nhà họ ở phía ngoài Huế, còn lại chúng tôi đi về Đà Nẵng.

Như một đám tàn binh, chúng tôi cố gắng đi thật nhanh mặc dù chân đứn nào cũng “thương tích trầm trọng”. Lâu lâu có một chuyến xe đồ chạy ngang qua nhưng họ không dám dừng lại khi chúng tôi đưa tay đón. Họ không biết chúng tôi thuộc loại nào mà lại lang thang lếch thếch như thế này? Có lẽ họ nghĩ rằng chúng tôi mới ở đâu đó chui ra cho nên chẳng dại gì mà dậm vào cho thêm nặng tội.

Khoảng cách từ cầu Nam Ô về Đà Nẵng cũng khoảng trên dưới 30km. Chúng tôi biết không có hy vọng để quá giang xe cho nên cứ lết được tới đâu hay tới đó. Trên đường đi, hai bên là đồng ruộng, đường xa vời vợi nhưng nghĩ đến chuyện sẽ về Đà Nẵng cũng cảm thấy hăng hái một chút. Khi chúng tôi đi ngang qua những căn cứ quân sự của BĐQ ở Hòa Vang thì bị bắt lại. Sau khi được xác nhận là đã được tha bởi “quân CM” ở Xã Hòa Hiệp thì chúng tôi lại được thả cho đi tiếp. Cứ như thế không biết bao nhiêu lần.

Chân tôi càng đau đớn nhiều hơn và bắt đầu sưng lên. Không biết bao lâu chúng tôi đã tới ngã ba Huế và lại bị bắt hạch hỏi đủ điều. Lần này những tên khốn nạn CM 29–30 đã bắt chúng tôi cởi trần mới được vào thành phố. Bây giờ không còn cách nào khác hơn là phải chịu nhục để được yên thân. Gần đến nơi rồi, đừng năn nỉ chúng nó làm gì, kệ mẹ nó, đi thôi!

Về đến ngã ba Cai Lang chúng tôi chứng kiến một cảnh tượng thật đau lòng. Tất cả những người Thương Binh ở Tổng Y Viện Duy Tân đều bị lừa ra ngoài đường. Họ nằm ngổn la liệt bên cạnh những đồng rác hôi tanh, bên những vũng nước nhầy nhụa, bông băng, máu mủ. Không thể nào diễn tả hết được những sự độc ác của lũ khỉ hóa người, không tình đồng loại, còn thua xa những con thú chứ đừng nói gì đến so sánh với súc vật.

Có những người nằm chết cong queo, có những người rên siết vì những vết thương. Chúng tôi đi qua, không có gì để giúp đỡ họ. Chúng tôi chỉ hơn họ là còn đi được mà thôi. Cả bọn chúng tôi ứa nước mắt lâm lũ bước đi trong nỗi căm hờn với cái bọn đê hèn đốn mạt kia.

Mình thua thật rồi. Đà Nẵng mất thật rồi. Bạn bè tôi đâu? Đơn vị tôi đâu? Có lẽ họ cũng bị bắt đâu đó? Nếu họ có thoát được, mong họ bình yên. Còn gia đình tôi giờ đang ở đâu? Tôi về có còn gặp lại ai nữa không? Còn những con súc vật sẽ đối xử với kẻ bại trận như thế nào đây? Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng trong đầu tôi, Tôi muốn điên lên được. Chắc các bạn tôi cũng vậy!

Chúng tôi vào đến thành phố Đà Nẵng vắng vẻ. Một vài nơi đổ nát hoang tàn, phố xá thảm hại, dân chúng chắt ở trong nhà nhiều hơn ngoài đường. Không ai để hỏi thăm tình hình Sài Gòn ra sao cả. Chúng tôi đi qua một ngôi Chùa, ở đó thấy đông người hơn những chỗ khác. Chúng tôi chia tay một lần nữa. Hầu hết các bạn đều vào Chùa xin tá túc. Tôi chia tay Thiếu úy Long và Thiếu úy H. Tôi sẽ về nhà chị Dâu tôi xem có ai còn ở lại không? Nếu không còn ai có lẽ tôi sẽ đi tìm một Nhà Thờ nào đó xin tá túc rồi sẽ tính sau.

Chỉ còn một mình tôi lủi thủi đi từ Chợ Cồn về đường Phan Đình Phùng/Lê Lợi. Lúc này chân tôi không còn biết đau đớn là gì nữa vì mãi lo suy nghĩ không biết có chuyện gì xảy ra cho gia đình chị Dâu tôi không? Có còn ai ở nhà hay đã di tản khỏi nơi này rồi? Đường phố sao mà vắng tanh như ngày Tết vậy? Hay là người ta ra khỏi thành phố lánh nạn ở đâu đó? Tôi đi qua những hàng quán trước kia tấp nập nay cửa đóng then cài. Xe cộ cũng biến đâu mất cả. Đúng là thành phố chết. Tôi cứ lâm lũ bước đi mà trong lòng chẳng có hy vọng gì gặp lại người thân. Từ xa tôi đã thấy cái cổng sắt trước nhà, tôi đi chậm lại rồi khi chỉ còn vài căn nữa tôi đứng lại quan sát. Nhà nằm ngay góc ngã tư đường, tôi đứng chờ hoài không thấy bóng dáng một ai cả, hàng xóm cũng thế. Tôi nghĩ trong bụng là cứ tới trước cửa coi sao, nếu không có ai thì mình cứ vô nhà rồi tùy cơ ứng biến.

Tôi đứng trước cửa mà tim tôi đập mạnh. Cửa không khóa ngoài lẫn trong, nhà cũng chẳng bị hư hỏng gì cả. Tôi định thò tay vô để mở cái then cài phía trong thì chợt thấy có bóng ai vén rèm cửa lên nhìn. Tôi chưa biết là ai thì nhanh như cắt thẳng em của bà chị Dâu tôi chạy ra mở cửa cổng sắt lôi tôi vào rồi đóng cửa lại, kéo tôi chạy vô trong nhà cũng nhanh như lúc nó chạy ra vậy. Thì ra là thành phố đang trong tình trạng giới nghiêm – nó cho tôi biết thế. Mọi người mừng rỡ vì thấy tôi an toàn trở về. Tôi chỉ kể sơ về chuyện đi và làm sao thoát được để về đến đây, thế thôi. Bây giờ tôi cảm thấy tội nghiệp cho mấy người bạn của tôi không biết bây giờ ra sao? Việc tôi làm trước tiên là tắm rửa thay quần áo và săn sóc các vết thương ở dưới chân. Sau đó chị tôi kêu tôi ăn một chút cơm, sao mà nó ngon không thể tưởng tượng được. Lúc này đã là buổi chiều sắp tối rồi, tôi leo lên giường chỉ trong chốc lát tôi không còn biết gì nữa cả, thân thể rã rời vì suốt mấy ngày qua phải đương đầu với bao nhiêu hoạn nạn, khó khăn!

1 tháng 4, 1975

Sau một đêm thẳng giấc không vướng bận, không lo nghĩ và thật là ấm áp, sức khỏe của tôi hồi phục thật nhanh. Tôi chỉ ở quanh quẩn trong nhà theo dõi tin tức chiến sự qua các đài VOA, BBC và đài phát thanh Sài Gòn. Những người trong nhà kể cho tôi nghe những gì đã xảy ra từ lúc tôi đi Công Tác cho đến giờ. Không ai nghĩ rằng tôi sẽ trở về. Đây là lần thoát chết thứ hai trong đời Lính của tôi. Ở nhà có nghe tin tôi mất tích và lần nào cũng thấy được toàn thân trở về.

Hôm nay là hạn chót cho Sĩ quan, Công chức, Binh lính chế độ cũ phải ra trình diện. Chúng nó phát loa kêu gọi, hăm dọa làm cho gia đình chị tôi lo sợ. Họ nói tôi phải đi ra ngoài trụ sở gì đó để “nộp mạng”, nên tôi phải đi ra ngoài. Hôm nay trên đường phố có đông người qua lại hơn hôm qua. Tôi thấy ai cũng cắm cúi đi mà không ai nhìn ai cả. Trên đường tới chỗ trình diện tôi có gặp Đại úy Thục và Thiếu úy Phụng cũng lang thang ngoài đường tới chỗ làm giấy tờ để vào tù, tôi hỏi Đ/Úy Thục:

–Sao anh còn ở đây? Tưởng anh đi theo Đoàn rồi chứ?

–Đi rãng được mà đi? Tau cò biết chi mô? Đ. mạ, tau với Th/Úy Phụng ở trên núi Sơn Trà mà còn bị bỏ lại đây. Chợ mạ lậm mi ơi, tau thấy mi còn lành lặn trở về là tau mừng rồi, còn thằng Thễ với mấy đứa kia đâu?

Tôi chỉ kể vắn tắt cho ông nghe những gì đã xảy ra cho anh em cùng đi, ai còn, ai mất, rồi mạnh ai nấy đi.

Những ngày sau đó là “Tập Trung Cải Tạo”, thiếu úy trở lên đi trước, chuẩn úy đi sau (15 ngày tại chỗ) sống lang thang đói rách cho đến ngày mất Sài Gòn vẫn còn lang thang, mãi 2 tháng hơn mới về được Sài Gòn. Tưởng đâu được yên nhưng rồi cũng phải chui vào rọ vì trên đầu có dán cái nhãn Biệt Kích Lôì Hồ. Ngày đi thì có, ngày về thì mất chỉ.

Chung Tử Ngọc
729 SCT/NKT

Tác giả chú thích:

(*) – Trung úy Chung Tử Bửu –Phi Công Phi Đoàn 219 lúc đó đóng tại Đà Nẵng.

*Nguồn: Internet eMail by **Đoàn Hữu Định** chuyển*

*Đăng ngày Chúa Nhật, March 29, 2020
Ban kỹ thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*